

ת"פ 33558/10/17 - מדינת ישראל נגד אלצ'ין צ'לאביאב

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 33558-10-17 מדינת ישראל נ' צ'לאביאב(עציר)
תיק חיצוני: 456925/2017

לפני סגן הנשיאה, כב' השופט אבשלום מאושר
מאשימה מדינת ישראל
נגד אלצ'ין צ'לאביאב (עציר)
נאשם באמצעות עו"ד רז קרן ישועה

החלטה

בעתירה לגילוי ראיה.

מבוא

נגד העותר תלוי ועומד כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות:

החזקה או שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית- עבירה בניגוד לסעיפים 7(א) ו- 7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה).

איומים- עבירה בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

שימוש בכח או באיומים בכדי למנוע מעצר- עבירה בניגוד לסעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח משולב), התשכ"ט-1969.

הפרעת שוטר במילוי תפקידו- עבירה בניגוד לסעיף 275 לחוק.

כעולה מכתב האישום, מיוחס לעותר כי ביום 15.10.17 בשעה 16:45 לערך, ברח' צה"ל 40/10 בקריית גת (להלן: הבית), החזיק העותר בחדרו סם מסוכן כדלקמן:

- על שולחן קטן בחדר, בתוך קופסת סיגריות, החזיק העותר סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 3.80

עמוד 1

גרם נטו.

- ליד קופסת הסיגריות שעל השולחן בחדר היה נייר מגולגל ובתוכו סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 0.1588 גרם נטו.

- בתוך המגירות היתה שקית בד ובה 2 פלטות של סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 160.40 גרם נטו.

העותר החזיק את הסמים הללו שלא לצריכתו העצמית וללא היתר מאת המנהל.

על פי כתב האישום, באותה עת נכחו בבית אמו של העותר ואחותו וכאשר חייגה אחותו של העותר אל העותר ואמרה לו שהמשטרה בבית, ניתק העותר את הטלפון ולא הגיע אל הבית או אל המשטרה.

עוד נטען בכתב האישום כי ביום 16.10.17 בשעה 09:44 לערך, כאשר הגיעו השוטרים אל הבית על מנת לעצור את העותר, הם הקישו בדלת ואחותו של העותר אמרה להם שהוא לא בבית, אך כאשר נכנסו אל הבית מצאו את העותר מסתתר מתחת למיטה בחדרו והודיעו לו שהוא עצור ואזקו אותו.

במעשים אלו, הפריע העותר לשוטרים בעת מילוי תפקידם כחוק.

בהמשך, התנגד העותר לאיזוק ומשך את עצמו לאחור והחל להשתולל כך שהשוטר תומר סויסה נאלץ למשוך אותו בכח. ביציאה מן הבית, הפיל את עצמו העותר על הרצפה והחל לבעוט ברגליו לכיוון השוטר תומר. בנוסף, בנסיבות אלו, איים העותר על השוטר תומר בפגיעה שלא כדין בגופו, באמרו לו "אתה לא יודע מי אני אתה תתחרט על זה ישרמוטה יזין מזדיין מוצץ", וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

ביום 23.1.18 התקיים דיון במעמד הצדדים בעתירה לגילוי ראיה לפי סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות). ובו ביום בהמשך התקיים דיון במעמד צד אחד בנוכחות ב"כ המאשימה וקצין המודיעין.

טיעוני הצדדים

ב"כ העותר סבר כי יש מקום לגילוי ראיות אשר לגביהן הוצאה תעודת חסיון, (**סומנה על ידי א.מ.1**) קרי את המקור-זהות האדם- אשר מסר את המידע המתועד בדו"ח ידיעה מס' 17-0454-921 למשטרה, לרבות יום ושעת מסירת המידע וחלק מתוכן המידע (בשורה 1, מילים 8-18, ושורה 2 במלואה). (דו"ח הידיעה **סומנה על ידי א.מ.2**).

הטיעונים לעתירה הם כדלקמן:

לטענת ב"כ העותר, לא נמסר להגנה כל חומר אשר לפי תעודת החיסיון אינו כלול בחיסיון ולכן נבצר מהעותר לבחון את חשיבותם של אותם חומרים להגנתו ולשכנע את בית המשפט כי אין הצדקה לחסות את יתר המידע, ובכלל זה פרטיו של מוסר המידע ומועד מסירתו.

לטענת ב"כ העותר, התיק נפתח בעקבות מידע מודיעיני שנמסר למשטרה ע"י גורם שזהותו חסויה. לטענתו, מוסר המידע הינו אדם בעל אינטרס להפלילו ומניעיו אינם ידועים לעותר.

לטענתו, יתכן שמוסר המידע הוא סוחר סמים אשר סיפק לעותר סמים, לצריכתו העצמית, או אדם אשר מודע לכך שהעותר משתמש בסמים ושהסמים שנתפסו ברשותו הם לשימושו העצמי בלבד, כך שמדובר בעד הגנה חשוב עבור העותר כי יש בעדותו כדי להכריע לטובת העותר ולתמוך בטענתו כי מדובר בסמים לצריכה עצמית.

עוד טען ב"כ העותר כי למועד מסירת המידע יש חשיבות רבה להגנתו של העותר, שכן ככל שמועד מסירת המידע רחוק יותר ממועד החיפוש, כך מתחזקת הטענה כי הסמים הם לשימושו העצמי ולא לצורך הספקה לאחר.

ביום הדיון חזר על האמור בעתירה והוסיף כי על בית משפט לאפשר לחשוף את המקור ולהעיד את המקור ולא להסתיר את המידע הרלוונטי להגנת הנאשם.

לאור האמור לעיל עתר ב"כ העותר להורות למאשימה לחשוף את תוכנם המלא של חומרי החקירה החזויים, כולל מועדי מסירת המידע המודיעיני וכן לחשוף את זהות המקור אשר מסר את תוכן המידע, וכך לאפשר לעותר להתגונן כראוי במשפטו מפני המיוחס לו.

מנגד, ב"כ המשיבה טענה בתגובה שהגישה בכתב כי מספר ימים קודם לכן העבירה לב"כ העותר פראפרזה ווידאה שקיבל מידע זה. בנוסף, טענה ב"כ המשיבה כי המדינה לא החליטה באופן שרירותי להגיש כנגד העותר כתב אישום אלא מדובר בחזקה שבחוק שהעותר לא הרים את הנטל להפריכה.

לטענת ב"כ המאשימה, זה אינו אלא "מסע דייג", שכן המבקש אינו יודע מי המקור ולכן הוא מעלה ספקולציות חסרות בסיס.

באשר ליתר המידע החסוי, עתרה ב"כ המשיבה לדחות את בקשתו של ב"כ העותר.

לטענתה, גרסת המבקש בחקירה אינה תואמת את גרסת בא כוחו בבקשה, שכן המבקש אינו מוסר פרטים אודות מקור השגת הסם אלא רק כי הוא משתמש בשל צרכים רפואיים.

זאת ועוד, טענה ב"כ המשיבה כי חשיפת המקור עלולה לפגוע משמעותית במידת שיתוף הפעולה בין המשטרה למקורות מודיעיניים ועלולה לפגוע בשלומם ובביטחונם של המקור.

ביום הדיון הוסיפה ב"כ המאשימה כי גרסת העותר בחקירות אינה עולה כפי שב"כ העותר מציג, יש חזקה הקבוע בחוק לעניין כמות הסם.

באיוון האינטרסים בין האינטרס הציבורי לבין אינטרס הנאשם גובר האינטרס הציבורי ומבקשת לדחות את הבקשה.

לאחר שמיעת הצדדים, החלטתי לקיים דיון במעמד צד אחד, בלשכתי, ולשמוע פרטים מפי קצין המודיעין, בכדי לגבש את המסקנה המתבקשת בנסיבות העניין.

דיון והכרעה

סעיף 45 לפקודת הראיות, שכותרתו- חסיון לטובת הציבור, קובע כדלקמן:

"אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראיה אם השר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בעניין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית משפט הדן בדבר, על פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראיה כי יש צורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין לא לגלותה".

כלומר, אם מדובר בראייה העשויה לעורר ספק באשמת העותר, אם על ידי ביסוס טענות ההגנה ואם על ידי כרסום משקלן של ראיות התביעה, הרי שהיא דרושה להגנתו של העותר.

מכאן שאם החשיבות של הראייה החסויה להגנה היא חשיבות שולית או זניחה, רק אז יש מקום לעריכת האיזון הקבוע בפקודה. את הערכת מידת האפקטיביות של הראייה החסויה להגנתו של העותר במסגרת בחינה זו, יש לבחון לפי יריעת המחלוקת בין הצדדים. הבחינה מטבעה הינה פרטנית לגופו של תיק. יש לבחון את שדה המחלוקת שבין התביעה לבין העותר ואת מיקומה של הראייה וחשיבותה היחסית בשדה זה, ולאזן את חשיבותה היחסית של אותה ראיה, בהתייחס לקשת האפשרויות בין חשיבות אפסית לבין חיונית מרובה. משנקבע משקל זה, יש להשוותו למשקל האינטרס הציבורי למנוע את החשיפה. אם הראשון עולה על השני, יש לצוות על הגילוי (בש"פ 1924/93 גרינברג נגד מדינת ישראל, פ"ד מז (4) 766-770, 771 (1993)).

בבש"פ 838/84 לבני נגד מדינת ישראל, פ"ד לח (3) 729 נקבע כי:

"עשיית צדק בהקשר זה משמעותה ניהול הליך פלילי הוגן, שיש בו כדי לחשוף את האמת ולא לגרום לעיוות דין לאותו נאשם ספציפי העומד לדין, על-כן, אם חומר החקירה, אשר לגביו חל חסיון, חיוני להגנת הנאשם, כי אז בוודאי, הצדק דורש את גילוי, ושיקול זה עדיף על פני כל שיקול ביטחוני אפשרי... עדיף זיכוי של נאשם, שאת אשמתו אין להוכיח בשל הצורך לגלות ראיה שיש אינטרס בטחוני שלא לגלותה, על פני הרשעתו של נאשם, שאת חפותו אין להוכיח בשל הצורך שלא לגלות ראיה חסויה..."

על מנת שניתן יהיה לבחון את שני הצרכים הללו ולאזן ביניהם, יש צורך לאתר את חזית המריבה בין בעלי הדין. חזית המריבה נחשפת לאחר בחינת גרסת התביעה, כפי שבאה לידי ביטוי בכתב האישום, אל מול גרסת ההגנה.

מן הכלל אל הפרט

כנגד העותר הוגש כתב אישום המייחס לו, עבירות כפי שפירטתי בפרק המבוא.

הממונה על החסיונות במשרד לביטחון פנים הוציא תעודת חסיון, לפיה:

כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות זהות האדם אשר מסר למשטרה את המידע המתועד בדו"ח

ידיעה מס' 17-0454-921, לרבות יום ושעת מסירת המידע וחלק מתוכן המידע, כמפורט להלן:

1. בשורה 1 מילים 8-18.

2. שורה 2 במלואה.

הינם חסויים.

גילוי מידע זה או מסירתו יש בהם כדי לפגוע בעניין ציבורי חשוב, באשר הם עלולים:

לחשוף שיטות עבודה ודרכי פעולה של המשטרה ולפגוע ביעילות פעולותיה.

לאחר ששמעתי את טענות העותר, נפגשתי בלשכתי עם נציגת התביעה ועם קצין המודיעין ורשמתי פרוטוקול חסוי בכתב יד, ואז בחנתי את הראיות החסויות ואת טיעוני המשיבה.

הפרוטוקול החסוי של הדיון במעמד צד אחד יוכנס למעטפה אשר תשמר בכספת בית המשפט.

אציין שבחינת חשיבות הראייה על רקע חומר הראיות הכולל ויריעת המחלוקת, מעלה כי זהות המקור לא יכולה לסייע להגנה.

עוד אוסיף כי השורות החסויות אינן קשורות לכתב האישום ואינן יכולות לסייע להגנה.

כמו כן, לא מצאתי לנכון להורות על גילוי יום ושעת מסירת המידע שכן אין בכך בכדי לסייע להגנה.

הטענה כי מדובר לכאורה בשכנה של העותר אין לה על מה להיאחז.

מנגד, קיים אינטרס ציבורי חשוב בשיתוף פעולה של הציבור עם המשטרה, אשר לדברי המשיבה עלול להיפגע פגיעה אנושה באם איעתר לגילוי הראיות, זאת אל מול אינטרס ההגנה שבמקרה דנן החשיבות לחשיפה לצורך מיצוי ההגנה היא כאמור **אפסית**.

בהתחשב באינטרס הציבורי ובצורך בשיתוף פעולה עם המשטרה, ומשבחינת הראייה החסויה בראי ההגנה העלתה כי אין בה כדי לפגוע בהגנה, לא מצאתי לנכון להיעתר לבקשה.

סוף דבר

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, ובחנתי את החומר החסוי על פי אמות המידה הנדרשות, אין מקום לקבל את העתירה, והיא נדחית.

המזכירות תמציא העתק מהחלטה לב"כ הצדדים באמצעות פקס' ובדואר רשום.

ניתנה היום, ח' שבט תשע"ח, 24 ינואר 2018, בהעדר
הצדדים.